

„Ježíšmarjá, co budu jíst?“ zaúpěl Josef Pudelka tak srdceryvně, že Šaňo zvedl pohled od hledí a rozpráhl obě paže pohostinnou krajinou kolem nich.

„Louky, lesy, háj...“

„Lov?“ zaváhal Josef. Očička měl maličká tou krvavou představou. A Neprd se v hrůze uvnitř bunkru schoval pod palandu.

„Houby,“ zchladil ho Mlčoch pohrdavým pohledem. Jako by snad mohl nějaký Pražák na Šumavě chytit něco víc než vlka nebo střevní chřipku. Zapnul si svůj dlouhý černý kabát až ke krku, narazil kšiltovku HC Motor České Budějovice a vyrazil k lesu. To nebylo tak složité, jelikož prales se zde rozléhal do všech čtyř světových stran.

Josef ho chvíli nechápavě sledoval. Mlčochovo tělo totiž nevrhalo žádný stín. To bude asi tím hladem. Pravděpodobně už Josefa matou smysly.

„Vážně čtrnáct dní?“ otočil se zoufale zpátky k Šaňovi, který zrovna Věrce leštil pažbu.

„Někdy i tři neděle. To když se páří masařky.“

Josefovi se rozblíkala rybářská vesta. Snažil se na mobilu zapnout aplikaci BIS, ale signál se zde choval přesně podle popisu pana Wihn Tu. *Intelnet bude. Už nabíhá. Plijde blzy.*

Z umělé inteligence tak dostal pouze část instrukcí. Ale i ta stačila.

„Silnicce číslo 00013... dočasně uzavřřř... masařky v říji... tvoří rojjj o hustotě perského koberccceee... čelní skla autttt... v roce 2024 tři octavieeee... jedennn traktor... objezd skrz mokřadyyy... jistá smrtttt... ttt... ttt.“

Při závěrečném ttt Josef už pochodoval v Mlčochových stopách směrem k lesu. Borovému.

Neprd se k nim tiše přidal, ťpal si to za nimi kraťoučkýma mopslíma nožičkami, jak nejrychleji mohl. Hned vedle Josefovy levé holínky. Nenápadně, aby si ho Šaňo nevšiml. Občas poposkočil nebo popoběhl, aby se co nejrychleji dostal z dostřelu. Když kdysi jeho páníček nabíjel Věrku, při zkušebním výstřelu původně mířícím do konzervy zasáhl nebohého Neprda jeden z broků domácí výroby přímo do zadečku. Ten smutný pohled dvou šilhavých očíček hovořil za vše.

Deset minut beze slov šlapali jeden za druhým lesní stezkou. Evidentně tou, kterou chodí laně pít ke křišťálové studánce, kde nejhlubší je les, kde roste tmavé kapradí a vůkol rudý vřes. Nemluvili, jen Josefovi občas zavržaly faldovky a Neprd tiše poprdával.

„Cítíš to?“ Mlčoch se najednou zastavil uprostřed paloučku a větřil. Josef překvapením strnul. Jednak z toho, že jeho parták tentokrát přidal ke slovesu i zájmeno, jednak z nečekané otázky. Nebyl si jistý, na co přesně Mlčoch narážel. Jestli na pachy vycházející z Neprda, nebo z nedalekého políčka.

„Co přesně? Hnůj?“

Mlčoch po něm sjel pohledem jako blesk. „Houby!“

Jo. Houby. To bylo přesně to, co Josef svým zimou zrudlým a znečitlivělým nosem zrovna cítil.

„Hledat!“ zavelel Mlčoch a zmizel v borovém mlází. Neprd uposlechl, začenichal a věrný svému výcviku vyrazil se zákeřným pohledem lovce směrem ke státním hranicím. Jeho vykroucený zadeček s jizvou po solno-pepřovém broku i s válcovitým tělíčkem potomka dávných vlků dosahujícím dvaceti osmi centimetrů v kohoutku zmizel za horizontem.